

til at beskatte dem enten til Staten eller til Kommunen. Hvis man nedsætter dem, rammer det ens overalt, men ved at beskutte dem vil det, som jeg nu skal søge at illustrere, komme til at virke paa en i højeste Grad uheldig Maade. Det er nemlig saaledes, at hvis det er en Velhaver, det drejer sig om, ere de Diæter, han vil kunne hæve for saadanne offentlige Hverv, kun Lommepege. Han vil intet faa tilovers, der vil ikke blive Tale om at beskutte noget deraf hos ham, han vil ærlig og redelig kunne sige: Disse Penge har jeg brugt og meget mere, jeg har haft Tab ved det offentlige Hverv, jeg har, saa der er ikke noget at svare Skat af. Folk med mindre Indtægter ville derimod være nødte til i Hjemmet at regne med en Del af disse Diæter paa Grund af det Arbejdstab, de lide, fordi de skulle passé de offentlige Hverv. De ville være nødte til at regne dermed, og de skulle saa være forpligtede til at opgive for Ligningsvæsenet, at saa og saa stor en Del deraf have de maattet supplere deres Hjemmeindtægter med, og saa skulle de svare Skat deraf. Det kunde endda blive godt, hvis det kun var Statskat, det gjaldt, men det gælder ogsaa Kommuneskatten. Naar de faa de 200, 300 eller 400 Kr. til, eller hvad det bliver, som Suppleringen fra deres Diæter til deres Hjemmeindtægter udgør, er det ikke blot til Staten, de skulle betale, men saa komme de maaske hjemme i Kommunerne op i en højere Skatteklasse og faa et større Tillæg, og det kan være, at de Penge, som de opgive, at de have haft tilovers af deres Diæter til Supplering af deres Hjemmeindtægter, ville kunne blive fratagne dem i Skat paa den Maade. Jeg skal derom sige, at der kan let skræppes op af den ene eller den anden om, at det ikke betyder noget, naar han er hjemmehørende f. Eks. i en Kommune med en Ligningsprocent af 0,67, men det gælder ikke, hvis han bor et Sted som Aarhus eller Esbjerg, der har 10,5 eller Silkeborg med 11,9 eller Hølstebro med 12,7 eller Hjørring med 13,2 eller endelig som Allinge-Sandvig med 14,27 pCt. Lad ham blive flyttet derhen en Gang, og lad os saa høre, om han er saa villig til at svare en Skat af den Indtægt, han kan have af sine Diæter til at supplere sine Hjemmeindtægter med. Føl-

gen kan blive, at det kan blive et betydeligt økonomisk Tab for en Mand at tage Del i de offentlige Hverv paa den Maade. Det vil være til Fordel for de velhavende Folk, hvem det kan være lige meget, og de ville kunne paa-tage sig et saadant Hverv, men Repræsentanter for de smaa i Samfundet ville ikke kunne være tjente med Paatagelsen af saadanne Hverv. Det bliver ligefrem en Skat paa Uformuenhed, og en Skat paa Samvittighedsfuldhed og paa sund økonomisk Sans. Hvis det er Flertallets Mening at indføre en saadan Beskatning, er det naturligvis rigtigt at fastholde Ændringsforslag Nr. 19, men hvis det ikke er Meningen at beskutte disse Ting — og det er ikke dem, man hidtil har anset for de rette Skatteobjekter i vort Land — hør Flertallet tage Ændringsforslag Nr. 19 tilbage og slutte sig til Ændringsforslag Nr. 20. Formentlig er der ogsaa i Udvalget et Flertal, der er stemt for det, og jeg tror heller ikke, at den højtærede Finansminister er en absolut Modstander af det, lad os da vende tilbage til det bestaaende, det er i alt Fald en mindre Uret, end Tilstanden vil blive, hvis Ændringsforslag Nr. 19 vedtages.

Der var i Udvalget Enighed om, at man til § 40 vilde have stillet et Ændringsforslag, der skulde gaa ud paa, at naar et Selskab, der var sat i Skat, opløstes, før Skatten var betalt, skulde Medlemmerne være solidarisk ansvarlige for Skattens Urdedelse. Ministeren har stillet sig velvillig dertil, men han har betinget sig, at Ændringsforslaget blev formet saaledes, at hvis der ikke var noget reelt Overskud, der kunde beskattes, skulde de være fri. Denne Ændring er imidlertid gledet ud og ikke kommen med, jeg ved ikke, hvorledes det er gaaet til, at man har glemt den, men jeg vil erindre om den, for at den kan blive optagen til tredje Behandling. Jeg er sikker paa, at der i Udvalget er Flertal for at faa denne Ændring vedtaget.

Jeg vil udbede mig Tilladelse til noget udenfor Betænkningen og Ændringsforslagene at omtale en Ting, som først er kommen til min Kundskab efter Betænkningens Afgivelse, men som det er af saa stor Betydning at faa med inden denne